

فراخوان عفو بین الملل به دولت ها؛ تعهد تازه دولت ها برای حقوق بشر

دولت ها باید به خاطر شش دهه کوتاهی در رعایت حقوق بشر پوزش بخواهند و خود را دوباره به کسب پیشرفت های مشخص متعهد کنند. به کارگیری «پوزش» در این پیام اساسی به منظور یک عبارت کوتاه و به یادماندنی است. پیام ما این است که شصتمین سالگرد بیانیه جهانی حقوق بشر فرصتی برای دولت ها فراهم می کند که به انکار خود پایان بدهند و یک پوزش به طور نمادین بیانگر تایید پایان انکار خواهد بود...

مهم ترین عنصر در این پیام اساسی فراخوان عفو بین الملل به دولت هاست که برای اقدام مشخص تعهدی تازه ابراز کنند. این پیام فرصتی برای تاکید بر روندهای شصت سال کوتاهی با مثال های مشخص برای ترغیب دولت ها به پایان دادن به انکار و تعهد به چاره جویی برای این کوتاهی ها است. رهبران کنونی باید تعهد تازه یی به حقوق بشر ابراز کنند و همان شجاعت و رهبری پیشینیان شان را در تصویب بیانیه جهانی حقوق بشر در ۱۹۴۸ به نمایش بگذارند شاخص ۲۰۰۷ ناشکیبایی رو به رشد مردم نسبت به کوتاهی دولت ها در اجرای برابری و عدالت بود. رهبران جهان نظر مردم را به قیمت خطر برای خودشان نادیده می گیرند.

شکافی بین وعده و عملکرد وجود دارد

دولت ها از وفای به عهد در بیانیه جهانی حقوق بشر کوتاهی کرده اند. شصت سال پس از تصویب

بیانیه جهانی حقوق بشر، جهان با بحران های ریشه دار و حل نشده در میانمار، دارفور، غزه، عراق و زیمبابوه روبه رو است که اقدام دولت ها را ضروری می سازد. کوتاهی های حقوق بشری در شش دهه گذشته را، که در ۲۰۰۷ ادامه پیدا کرد، به این ترتیب می توان مشخص کرد؛ غیرنظامیان در درگیری های مسلحانه ریشه دار «آماج حمله» قرار می گیرند.

آفریقا؛ درگیری های مسلحانه به همراه تعدی های گسترده علیه غیرنظامیان شامل کشتار غیرقانونی، آوارگی و خشونت جنسی (به ویژه در سومالی، چاد شرقی، دارفور و جمهوری دموکراتیک کنگو). امریکا؛ (در حالی که تعداد کشته شدگان در ۲۰۰۷ کاهش پیدا کرد) تمام طرف ها در درگیری مسلحانه طولانی و داخلی کلمبیا به تعرض علیه غیرنظامیان، از جمله خشونت جنسی، ادامه می دهند.

آسیا؛ غیرنظامیان بار اصلی حملات نیروهای دولتی و گروه های مسلح را در سریلانکا «درگیری فراموش شده» و افغانستان تحمل می کنند.

خاورمیانه و شمال آفریقا؛ شرایط در مناطق اشغالی فلسطین در نتیجه محاصره غزه، حملات نیروهای اسرائیلی و گروه های مسلح به غیرنظامیان و محدودیت بر آزادی تحرک فلسطینی ها بدتر شد. غیرنظامیان کماکان در عراق مورد هدف قرار داشتند.

خشونت علیه زنان

- نیروهای شبه نظامی به حمله و تجاوز به تعداد بسیار زیادی از زنان و دختران در چاد شرقی و دارفور ادامه می دهند. دختری ۱۴ ساله ساکن اردوگاه ارادیپ برای آوارگان داخلی در منطقه دارسیلا زمانی که صبح زود روز ۳۰ آوریل ۲۰۰۷ اردوگاه را برای جمع آوری هیزم ترک کرد، به وسیله چند مرد مسلح مورد تجاوز قرار گرفت.

- زنان بومی امریکایی و زنان بومی امریکایی آلاسکا در ایالات متحده امریکا کماکان به میزان بسیار بی تناسبی قربانی تجاوز و خشونت جنسی قرار گرفتند، اما برای دستیابی به عدالت با موانع روبه رو بودند. (به دنبال انتشار گزارش عفو بین الملل امریکا با عنوان هزارتوی عدالت، کنگره امریکا توصیه کرد بودجه رسیدگی به این پرونده ها افزایش یابد.)

- در چارچوب انتخابات در گینه جدید پائو، زنان در مقابل تفنگ مورد معاوضه قرار گرفتند و تجاوزهای گروهی در میان قبایل در حال جنگ گزارش شد.

- در آلبانی، پس از اینکه یک دختر ۱۷ ساله حاضر نشد کسانی را شناسایی کند که او را در سن ۱۴ سالگی برای فحشای اجباری به صورت قاچاق به ایتالیا برده بودند، پلیس او را به خاطر « کوتاهی او در شکایت کردن از جنایت» مورد تعقیب قضایی قرار داد.

- خاورمیانه و شمال آفریقا؛ جایگاه زنان در قوانین خانواده و دیگر قوانین در بخش اعظم منطقه تابع جایگاه مردان باقی مانده است. در عربستان سعودی دادگاهی به ریاست یک مرد، زن جوانی را به شلاق و زندان محکوم کرد، با وجود اینکه پذیرفت او قربانی تجاوز گروهی بوده است. مهاجران، آوارگان و پناهجویان بدون حمایت

- تانزانیا پناهندگانی از روآندا، برونیدی و جمهوری دموکراتیک کنگو را مهاجران غیرقانونی نامید (با وجود اینکه بسیاری از آنها از موقعیت پناهندگی برخوردار یا متقاضی آن بودند) و آنها را به زور بازگرداند.

- به رغم بروز جنگ در سومالی که باعث فرار مردم شد، کنیا در اوایل ۲۰۰۷ مرز خود را با سومالی بست و صدها پناهجو را به زور بازگرداند.

- مقامات تایلندی هزاران آواره از میانمار را از مرز بازگرداندند.
- در داخل عراق، اکثر استانداری ها مانع از ورود عراقی های فراری از خشونت های فرقه بی در جاهای دیگر شدند.
- در مراکش، پناهندگان رسمی در میان کسانی بودند که خودسرانه بازداشت و بدون غذا یا آب کافی در مرز نامناسب آن کشور با الجزایر رها شدند.
- رویه ها و سیاست های پناهندگی اتحادیه اروپا رهیافت های محدودکننده بی را تشویق کرد.
- بازداشت پناهجویان از جمله کودکان، در شرایط غیربهداشتی و پرازدحام در یونان ادامه پیدا کرد.
- تعداد پرشماری از کسانی که می کوشیدند به طور قاچاق از جمهوری دومینیکن به پورتوریکو برسند در دریا جان خود را از دست دادند.
- شکنجه و بدرفتاری فزاینده برای کسب اطلاعات
- ایالات متحده امریکا به تضعیف منع مطلق شکنجه و بدرفتاری ادامه داد. مسوولان ارشد حاضر نشدند «آب خورانی» را محکوم کنند و رئیس جمهور امریکا به سیا اجازه داد بازداشت و بازجویی های مخفیانه را ادامه دهد. اینها رویه هایی برابر با جنایات بین المللی هستند.
- مدارک تازه بی به دست آمد که نشان می داد کشورهای عضو اتحادیه اروپا در مورد تحویل اسرا (ربایش، بازداشت مخفیانه و انتقال غیرقانونی زندانیان به کشورهای بی که آنها در آنجا شکنجه می شدند یا مورد بدرفتاری قرار می گرفتند) چشم پوشی کرده یا با سیا همکاری کرده اند.
- حداقل ۲۰ نفر مظنون به تروریسم گفته اند که در بازداشت پیش از محاکمه در اردن شکنجه و وادار به امضای «اعترافات» شده اند که بعداً در دادگاه پس گرفتند.

- در موریتانی مردی که به «شرکت در اقداماتی که کشور را در معرض خطر انتقام خارجی قرار می داد» متهم شده بود، گفت که پلیس او را برای کسب اعتراف با سیگار سوزانده است.

مخالفت و بسیج مردمی سرکوب می شود

- در روسیه، مقامات به طور فزاینده یی در برابر مخالفت یا انتقاد بی تحمل شده اند و آن را غیر میهن پرستانه می نامند. در ماه های منتهی به انتخابات دوما، این مقامات خشونت خاصی را علیه تظاهرات و روزنامه نگاران نشان دادند.

- در چین در دوره پیش از المپیک مقامات، فعالان حقوق بشر را سرکوب و استفاده از «بازآموزی از طریق کار» را که نوعی از بازداشت بدون اتهام و محاکمه است، گسترش دادند.

- اعضای «زنان زیمبابوه برمی خیزند» در سراسر سال پس از شرکت در اعتراض های مسالمت آمیز دستگیر شدند.

- در مصر، روزنامه نگاران و وبلاگ نویسان با آزار، اذیت و در برخی موارد به خاطر بیان مسالمت آمیز نظریات شان یا به خاطر انجام کارشان به عنوان روزنامه نگار با زندان روبه رو بودند.

- کمیته اجرایی اتحادیه روزنامه نگاران پاراگوئه علیه موجی از سرکوب و آزار روزنامه نگاران اعتراض کرد و مقامات را به کوشش برای ارباب و ساکت کردن منتقدان متهم کرد.

سخنگویان را ترغیب می کنیم که طی مصاحبه ها به مثال هایی اشاره کنند که روندهای مطرح در فوق را به نمایش بگذارند.

چندین سال است که عفو بین الملل علیه تضعیف استانداردهای حقوق بشر به وسیله دولت های غربی

اعتراض کرده است. رویدادهای ۲۰۰۷ نشان داد پیامد گریزناپذیر کوتاهی غرب در عمل کردن به آنچه خود موعظه می کند، از دست دادن صلاحیت اخلاقی و نفوذ سیاسی برای هدایت دستور کار حقوق بشر است. با تغییرات جغرافیای سیاسی، عفو بین الملل از دولت های قدرتمند مناطق مختلف جهان دعوت می کند با سازمان ملل و مجامع منطقه یی (همچون AU، ASEAN و...) همراه شوند و رهبری منسجم و جمعی تازه یی را برای حقوق بشر تشکیل دهند.

اقدام مشخص

- شاخص ۲۰۰۷ ناتوانی دولت های غربی و تزلزل یا بی میلی قدرت های نوظهور در برخورد با بحران های فوری حقوق بشری در جهان بود (مثلاً در مورد درگیری دارفور و طی رویدادهای سپتامبر ۲۰۰۷ میانمار، اقدام دولت های غربی هیچ نتیجه یی در پی نیاورد و جهان به چین روی آورد که قدری فشار اعمال کرد، اما آشکارانه به قدر کافی که تفاوتی ایجاد کند.

- جهان نیازمند یک رهبری منسجم و جمعی تازه برای حقوق بشر متشکل از دولت ها و سازمان های بین المللی است که گرد هم آیند، نه برای اینکه وعده بدهند، بلکه برای اینکه اقدامی مشخص انجام دهند. (مثلاً در میانمار، دارفور، فلسطین اشغالی، عراق و زیمبابوه).

- تنها یک رهبری منسجم و جمعی متشکل از دولت ها و سازمان های بین دولتی متعهد به حقوق بشر می تواند به مسائل خطرناک و جدید پردازد، مسائلی مثل گروه های مسلحی که با مصونیت از پیگرد به غیرنظامیان حمله می کنند یا فقدان پاسخگویی جمعی درباره حقوق بشر.

- در ۲۰۰۸، رهبرانی که در جهان بر سر کار خواهند آمد، مثلاً در ایالات متحده امریکا، روسیه و اتحادیه اروپا (ریاست فرانسه) یا کشورهایی که صحنه جهانی را در دست خواهند گرفت، مثلاً چین

از طریق المپیک، باید اعتبار خود را بر حقوق بشر بنا کنند، آن هم نه از طریق لفاظی پوچ بلکه از طریق اقدامات مشخص.

اقدامات ویژه

- رئیس جمهور تازه امریکا باید بازداشتگاه گوانتانامو را تعطیل کند و اشخاصی را که در آنجا بازداشت هستند مورد پیگرد قضایی قرار دهد یا آزادشان کند.

- چین باید به وعده های حقوق بشری که در زمان بازی های المپیک می دهد وفادار بماند و از این

بازی ها به عنوان پنجره فرصتی برای تغییر واقعی استفاده کند. چین می تواند با مجاز کردن آزادی

بیان نشان دهد یک قدرت تازه و مدرن است. چین باید به زندانی کردن مردم به خاطر بیان نظریات

شان یا به خاطر کوشش برای حمایت از حقوق دیگران پایان دهد. چین به عنوان بزرگ ترین اعدام

کننده در جهان، باید اقداماتی فوری برای پایان دادن به استفاده از مجازات مرگ انجام دهد.

- رئیس جمهور تازه روسیه باید به حقوق مخالفان سیاسی و آزادی رسانه ها احترام بگذارد و به هیچ

وجه مصونیت از پیگرد را در چچن تحمل نکند. (باید کسانی را که مسوول تعدی هایی از قبیل ناپدید

شدن اجباری و تیراندازی های مرگبار در خیابان ها هستند به دست عدالت بسپارد.)

- اتحادیه اروپا باید شرکت کشورهای عضو خود را در شکنجه و بدرفتاری (تحویل اسرا) مورد

تحقیق قرار دهد و به حقوق پناهندگان و مهاجران احترام بگذارد.

- غبخش ها / ساختارها و متخصصان کشوری می توانند از مثال های مربوط به رهبران ملی کشورشان

استفاده کنند.

این پیام فرصتی برای توصیف قدرت جامعه مدنی به عنوان نیروی هدایت کننده تغییر در زمینه حقوق بشر فراهم می کند و نیز امکان تاکید بر خطر ناآرامی و خشونت در نتیجه نارضایتی مردم از بی عملی دولت ها یا سرکوب حقوق بشر را فراهم می کند.

محورهای بحث

- در سراسر جهان، انکار حقوق بشر به وسیله دولت ها به طور فزاینده یی در تضاد با خواست عدالت،

آزادی و برابری از طرف مردم است. درخواست برای پاسخگویی رو به رشد است؛ به عنوان مثال

تظاهرات عمومی در چین در مورد تخلیه خانه ها و مسائل محیط زیست.

- بعضی از چشمگیرترین تصویرهای ۲۰۰۷ مربوط به بسیج و اعتراض هایی از بخش های غیرمنتظره

بود (یعنی بخش هایی از جامعه که معمولاً به خیابان ها نمی آیند). راهب ها در میانمار و وکلا در

پاکستان خواهان عدالت، برابری، حاکمیت قانون و حقوق بشر بودند.

- ۲۰۰۷ همچنین شاهد اعتراض عامه مردم علیه عهدشکنی دولت ها در عمل کردن به عدالت و

برابری بود؛ مثل شورش های مصر علیه قیمت نان و خشونت پس از انتخابات در کنیا.

- به صورت تاریخی پیشرفت در استانداردهای حقوق بشر و قوانین و نیز در بسیاری از کشورها پس

از ۱۹۴۸ عمدتاً با هدایت مردم صورت گرفته است نه با هدایت دولت ها. از جمله مثال ها عبارتند از

تاسیس دفتر کمیساریای عالی سازمان ملل برای حقوق بشر، تاسیس دیوان بین المللی کیفری و

تصویب پیمان های متعدد از جمله پیمان مین های زمینی.

مثال های درخواست جامعه مدنی برای احترام به حقوق بشر؛

- در ۱۱۷ اکتبر ۲۰۰۷، ۴۳/۷ میلیون نفر برای خواست اقدام علیه فقر به پا ایستادند.

- مجمع عمومی سازمان ملل در پی فشار جامعه مدنی در سراسر جهان، تعلیق مجازات مرگ را به تصویب رساند.

- در پی کوتاهی دولت در برخورد با تکثیر سلاح ها و استفاده از سلاح های گرم غیرقانونی، ائتلاف برای پایان دادن به خشونت با اسلحه در گینه جدید پائو تشکیل شد.

- پیوستن تایلند به کنوانسیون سازمان ملل علیه شکنجه حاصل سال ها فعالیت جامعه مدنی و دیگران در تایلند بود.

- در هند، سازمان های غیردولتی و جامعه مدنی مباحثات پرشوری را در مورد هزینه های جهانی سازی و معنای آن برای فقرا هدایت کرده اند.

- اعتراض های قضات با درخواست استقلال قضایی بیشتر در مصر.

- به عنوان شهروندان جهانی همه ما باید فکر کنیم چه کارهایی در زندگی روزانه برای به واقعیت

پیوستن حقوق بشر انجام می دهیم. مردم می توانند از طریق سازمان هایی مثل عفو بین الملل تفاوت

های زیادی ایجاد کنند. غسخنگویانی که در معرفی گزارش سالانه، پاسپورت بیانیه جهانی حقوق

بشر ۶۰ را ارائه می کنند می توانند به این موضوع به عنوان نماد شهروندی جهانی و ابزاری عملی برای

آگاهی از حقوق بشر اشاره کنند